

Geachte overheid,

Ik blijf al ruim 20 jaar overgevoelig voor hoogfrequente elektromagnetische velden.

Ik kan er goed mee leven omdat wij, na een lange zoektocht, met grote zorg onze huidige woonplaats in de Weerribben (kop van Overijssel) hebben gekozen. De belasting aan zendsignalen is hier erg laag.

Met verbijstering volgen wij en vele lotgenoten de gang van zaken rond de uitrol van 5G. In lijn met de visie van Stichting Elektrohypersensitiviteit verwoord ik hieronder mijn bezwaren tegen de nieuwe Telecom wet.

De voor elektrogevoeligen meest relevante aspecten zijn die wijzigingen die de uitrol van 5G mogelijk maken:

- De uitrol van draadloze toegangspunten wordt vergemakkelijkt door de verplichting voor overheidsinstanties om redelijke verzoeken tot plaatsing van draadloze toegangspunten op billijke, redelijke, transparante en niet-discriminerende voorwaarden in te willigen.
- Overheidsinstanties (rijksoverheid, provincies, gemeenten en waterschappen) dienen toegang te verlenen tot publieke infrastructuur, inclusief straatmeubilair (zoals bushokje en verkeerslichten) voor de plaatsing van small cells.

Met deze verplichtingen voor de overheden wordt enerzijds alle beschikbare publieke infrastructuur voor 5G inzetbaar: van ieder putdeksel tot ieder bushokje, stoplicht, lantaarnpaal, etc., alle straatmeubilair, maar ook overheidsgebouwen kunnen worden ingezet. En daarnaast is het tegelijkertijd uitermate moeilijk om initiatieven voor draadloze toepassingen in de publieke ruimte tegen te houden. Bij de af te sluiten contracten heeft de burger geen inspraak. Anderzijds wordt de mogelijkheid voor de lokale overheid om specifiek de kwetsbare groepen en gebieden te ontzien, bij voorbaat uitgesloten. Expliciet is aangegeven dat de volksgezondheid geen grond is om de om toegang tot de publieke infrastructuur te weigeren. Gesteld wordt dat de gehanteerde veiligheidsmarge bij de ICNIRP-norm de gezondheid beschermt, ook die van de kwetsbare burger.

De ICNIRP-norm, die alleen van acute thermische effecten uitgaat, volstaat niet en is voor elektrogevoeligen een factor miljoen te hoog. Het kabinet is grondig geïnformeerd over EHS en over het wetenschappelijke onderzoek dat laat zien dat ook met niet-thermische en lange termijn effecten rekening gehouden dient te worden. Zelfs professor dr.ir. H. Kromhout van de commissie EMV van de Gezondheidsraad kan niet aangeven welk stralingsniveau veilig is.

De Tweede Kamer heeft het Kabinet begin juli met een motie een heel duidelijke boodschap gegeven: op Europees niveau moet de problematiek van EHS onder de aandacht worden gebracht. Dan kan het toch niet zo zijn dat er vervolgens een wet ter beoordeling wordt voorgelegd die totaal voorbij gaat aan de dringende behoefte aan een stralingsvrije omgeving voor bepaalde kwetsbare bevolkingsgroepen? Ook de lokale overheid wordt het met deze wet heel moeilijk gemaakt. Want hoe kan men invulling blijven geven aan de plicht om de volksgezondheid te bevorderen? En is het niet zo dat het niemand, de overheidsdienaren inclusief, is toegestaan de ander schade toe te brengen? De overheid zou, bij wet vastgelegd, de mogelijkheid moeten krijgen het voorzorgsbeginsel toe te passen en om kwetsbare groepen te vrijwaren van straling. Vreemd is ook dat de lokale overheid geen mogelijkheid gegeven wordt om bij een dergelijke omvangrijke invasieve activiteit beperkingen aan de milieubelasting te stellen.